

Decyzja Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich kończąca dochodzenie w sprawie skargi 403/2014/MHZ przeciwko Komisji Europejskiej

Decyzja

Sprawa 403/2014/MHZ - Otwarta 04/04/2014 - Decyzja z 01/03/2016 - Instytucja, której sprawa dotyczy Komisja Europejska (Dalsze prowadzenie postępowania uznano za nieuzasadnione) |

Sprawa ta dotyczyła rozpatrzenia przez Komisję Europejską skargi o naruszenie przepisów w związku z wykorzystaniem w Polsce unijnego Funduszu Spójności w dziedzinie infrastruktury i środowiska naturalnego. Skarżący, właściciel ekologicznego gospodarstwa rolnego, wyraża zaniepokojenie kwestią ochrony lokalnego środowiska naturalnego oraz odpowiedniego wykorzystaniem funduszy unijnych. Skierował on do Komisji skargę o naruszenie przepisów, argumentując, że w Polsce nie przeprowadzono zadowalająco konsultacji społecznych. Skarży się on, że Komisja zamknęła jego skargę, nie przeanalizowawszy jej właściwie.

Rzecznik przeprowadziła dochodzenie w sprawie skargi i zasugerowała, by Komisja Europejska dokonała przeglądu swego podejścia do weryfikacji, czy państwa członkowskie w pełni wywiązują się z wymogów dotyczących konsultacji społecznych, realizując projekty wspierane z funduszy unijnych. Zaproponowała ona również przeprowadzenie analizy dokumentów załączonych przez skarżącego do skargi skierowanej do Rzecznika z punktu widzenia środowiskowego, a także zorganizowanie przez przedstawicielstwo Komisji w Polsce spotkania ze skarżącym, aby pomóc mu lepiej zrozumieć poglądy Komisji, a jednocześnie umożliwić tej ostatniej lepsze zrozumienie obaw skarżącego. Rzecznik wyraziła zadowolenie z odpowiedzi Komisji na dwie pierwsze sugestie. W przypadku trzeciej z nich (spotkanie ze skarżącym) Rzecznik przyjęła pogląd Komisji, że tego rodzaju spotkanie może nie być skutecznym wykorzystaniem zasobów w odniesieniu do już zakończonych skarg. Zachęciła ona jednak Komisję do skorzystania z tej możliwości w przypadku, gdyby skarżący zgłaszał nowe problemy w przyszłości. W oparciu o te fakty Rzecznik zamknęła sprawę.

Stan faktyczny

1. Skarżący jest obywatelem polskim prowadzącym ekologiczne gospodarstwo rolne i będącym właścicielem lasu położonego na obszarze górskim przy granicy polsko-słowackiej oraz przepływających przez niego strumieni. W dniu 22 sierpnia 2012 r. skierował on do Komisji

skargę przeciwko Polsce w sprawie naruszenia przepisów. W skardze tej poinformował, że polska instytucja zarządzająca nie przeprowadziła konsultacji społecznych dotyczących wszystkich priorytetów programu operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” (zwanego dalej programem), który był realizowany w Polsce w latach 2007–2013. Stwierdził on również, że z definicji konsultacje publiczne nie mogą ograniczać się do umieszczania ogłoszeń w prasie, lecz powinny mieć formę spotkań właściwych władz z mieszkańcami terenów, których dotyczy program. Zdaniem skarżącego brak odpowiednich konsultacji publicznych przyczynił się do powstania szkód w środowisku spowodowanych nierozważnym wykorzystaniem funduszy UE przez beneficjentów.

2. Komisja zarejestrowała skargę w październiku 2012 r. Skarżący nie był zadowolony ze sposobu rozpatrzenia skargi przez Komisję i zwrócił się do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich (sprawa 583/2013/MHZ), zarzucając Komisji uchybienia proceduralne [1]. Rzecznik stwierdziła niewłaściwe administrowanie, ponieważ Komisja opóźniła rozpoczęcie procedury EU Pilot umożliwiającej rozpatrywanie skarg dotyczących naruszania przepisów, w związku z czym sama uniemożliwiła sobie dotrzymanie jednorocznego terminu podjęcia decyzji w sprawie skargi złożonej przez skarżącego. Rzecznik zamknęła sprawę z uwagą krytyczną w grudniu 2013 r. [2]

3. W dniu 17 marca 2014 r. Komisja powiadomiła skarżącego o zamiarze zamknięcia skargi, wysyłając tzw. pismo poprzedzające zamknięcie sprawy. Mimo zastrzeżeń skarżącego przedstawionych w piśmie z dnia 26 marca 2014 r., Komisja podjęła decyzję o zamknięciu sprawy i poinformowała o tym skarżącego pismem z dnia 29 kwietnia 2014 r.

4. Skarżący nie był zadowolony z odpowiedzi Komisji i zwrócił się ponownie do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich (skarga 403/2014/MHZ). Rzecznik otworzyła postępowanie dotyczące (i) zarzutu, że Komisji nie udało się przekonująco wyjaśnić swojej opinii, iż konsultacje społeczne przeprowadzone przez władze polskie w odniesieniu do programu były zadowalające, w związku z czym nie doszło do naruszenia prawa UE oraz (ii) żądania wypłaty skarżącemu przez Komisję dobrowolnego odszkodowania z tytułu niewłaściwego rozpatrzenia złożonej przez niego skargi dotyczącej naruszenia przepisów. W wyniku postępowania zaproponowano trzy możliwe rozwiązania [3].

Zarzut niewystarczającego wyjaśnienia w kwestii konsultacji społecznych oraz roszczenie dotyczące dobrowolnego odszkodowania

Propozycje rozwiązania wysunięte przez Rzecznik

5. W dniu 9 kwietnia 2015 r. Rzecznik wysunęła trzy propozycje (patrz ust. 8). Proponując rozwiązanie, Rzecznik wzięła pod uwagę argumenty i opinie przedstawione przez strony.

6. Rzecznik wyjaśniła najpierw pojęcie konsultacji społecznych, do którego odwołał się skarżący. Rzecznik zwróciła uwagę, że art. 5 rozporządzenia nr 1828/2006 [4] ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia nr 1083/2006 [5] stanowi, że „[i]nstitucja zarządzająca zapewnia ponadto możliwie najszersze rozpowszechnienie informacji o możliwościach dofinansowania z połączonych środków pomocy Wspólnoty i państwa członkowskiego w ramach programu operacyjnego” (podkreślenie dodane). Zdaniem Rzecznik odnośne informacje, jakie powinny zostać przekazane przez instytucję zarządzającą, powinny gwarantować jak najszersze poinformowanie potencjalnych beneficjentów środków. Ponadto z ustaleń Rzecznika wynika, że w praktyce przed przyjęciem programów operacyjnych ustalających priorytety państw członkowskich w zakresie rozdziału europejskich funduszy strukturalnych oraz inwestycyjnych (zwanym wcześniej funduszami strukturalnymi i Funduszem Spójności) państwa te zwracają się o uwagi zainteresowanych stron. Te ostatnie mogą wpływać na priorytety w zakresie finansowania, przedstawiając uwagi w ramach procesu konsultacji społecznych. Przywołane w ww. rozporządzeniu rozpowszechnianie wydaje się dotyczyć sytuacji, w której instytucja zarządzająca dostarcza informacje na temat projektów planowanych do finansowania z funduszy UE, a zainteresowane strony zgłaszają uwagi i propozycje mogące doprowadzić do zmiany programu operacyjnego przed jego zatwierdzeniem przez władze krajowe, a następnie przedstawieniem go Komisji do zatwierdzenia [6]. Tak wyglądają konsultacje społeczne, do których odnosi się omawiana skarga.

7. Rzecznik przyznała ponadto, że wzajemne zaufanie jest podstawą współpracy między władzami krajowymi a Komisją. Jednak w sytuacji stwierdzenia przez skarżącego, że nie przeprowadzono właściwie konsultacji społecznych odnoszących się do programu, Komisja została wyraźnie zobowiązana do sprawdzenia, czy dane państwo członkowskie przeprowadziło konsultacje społeczne prawidłowo i odpowiednio.

8. Chociaż Komisja skontaktowała się z władzami polskimi, aby uzyskać informacje po wpłynięciu skargi z informacją o naruszeniu, wydaje się, że informacje przekazane przez władze polskie nie zostały dostatecznie wnikliwie przeanalizowane przez Komisję. Nie wzięła ona pod uwagę odległości pomiędzy miejscem, w którym miały się odbyć konsultacje społeczne, a miejscem zamieszkania beneficjentów pomocy. Rzecznik zgodził się ponadto ze skarżącym, że co do zasady konsultacje powinny być organizowane jak najbliżej miejsca zamieszkania potencjalnych beneficjentów. Jako że wspomniane konsultacje społeczne odnosiły się do programu, którego realizacja już się zakończyła, Rzecznik nie zwróciła się do Komisji o naprawienie niewłaściwego administrowania. Zaproponowała natomiast, by Komisja:

(1) dokonała przeglądu swej polityki weryfikowania sposobu prowadzenia konsultacji społecznych w państwach członkowskich, jeżeli chodzi o projekty wspierane z funduszy unijnych,

(2) szczegółowo zbadała z perspektywy środowiskowej dowody przedstawione Rzecznik przez skarżącego, a także uwagi Rzecznik dotyczące opinii Komisji, w celu stwierdzenia, czy konieczne jest podejmowanie jakichkolwiek działań na rzecz zapewnienia zgodności z przepisami UE w tej dziedzinie;

(3) zorganizowała spotkanie między skarżącym a przedstawicielem Komisji w Polsce. W ten sposób Komisja symbolicznie, a jednocześnie w sposób zdecydowany zaznaczy, że ochrona środowiska ma dla UE duże znaczenie, i że głosy czujnych obywateli, którzy dbają o dobrostan środowiska na szczeblu lokalnym, są wysłuchiwanie i brane pod uwagę.

9. W odpowiedzi Komisji na *pierwszy wniosek Rzecznik* (przegląd strategii Komisji dotyczącej kontroli przeprowadzania konsultacji społecznych w państwach członkowskich w odniesieniu do przyszłych projektów) Komisja wprowadziła rozróżnienie na potrzebę konsultacji społecznych oraz zapotrzebowanie na dokładne informacje o potencjalnych beneficjentach.

10. Jeżeli chodzi o konsultacje społeczne w kontekście okresu programowania 2014–2020, Komisja zwróciła uwagę, że w nowym rozporządzeniu (UE) nr 1303/2013 [7] wzmocniono przepisy dotyczące udziału obywateli i konsultacji społecznych. Zmiany w rozporządzeniu mają na celu zapewnienie odpowiedniego udziału władz lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego oraz podmiotów dbających o interesy ochrony środowiska.

11. Szczegółowe wytyczne oraz wzorcowe praktyki dotyczące zaangażowania odnośnych partnerów w przygotowanie zaproszeń do składania wniosków znajdują się w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 240/2014, zaś w przypadku kilku innych instrumentów wymagane jest, by państwa członkowskie wskazały partnerów, którzy będą zaangażowani w przygotowanie programów operacyjnych. Ponadto załączniki I i II do rozporządzenia wykonawczego Komisji 288/2014 [8] zawierają sekcję, w której państwa członkowskie muszą wskazać strony zaangażowane w przygotowanie programu. Zatem wydaje się, że Komisja zwraca już szczególną uwagę na sposób, w jaki państwa członkowskie angażują odnośne strony. Ponadto Komisja stworzyła grupę ekspertów ds. zorganizowanego dialogu w przypadku funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na okres programowania 2014–2020, w której skład wchodzi władze regionalne, lokalne oraz inne, partnerzy społeczno-gospodarczy, społeczeństwo obywatelskie i organizacje pozarządowe, a której zadaniem jest zastanowienie się nad realizacją zasady partnerstwa. Komisja rozpoczęła również analizę sposobu włączenia nowych przepisów dotyczących partnerstwa do procesu programowania.

12. Rozporządzenie 1303/2013 zobowiązuje również Komisję i organy zarządzające do zadbania o rozpowszechnianie wytycznych dla potencjalnych beneficjentów. Artykuł 13 tego rozporządzenia zobowiązuje Komisję do przygotowania wytycznych dla beneficjentów, dotyczących skutecznego dostępu do EFSI i jego wykorzystania, a także wykorzystania komplementarności z innymi instrumentami odnośnych polityk unijnych. Przewiduje również, że wytyczne będą udostępniane na stronach internetowych odnośnych dyrekcji generalnych Komisji. DG ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej opublikowała już niezbędne wytyczne na swojej stronie internetowej. Linki znajdujące się w dokumencie umożliwią potencjalnym beneficjentom zorientowanie się w materiałach dostępnych online, kierując ich do najbardziej odpowiednich i użytecznych stron internetowych i dokumentów. Dostępna jest także lista online, aby pomóc potencjalnym beneficjentom znaleźć najstosowniejszych źródeł finansowania.

13. Komisja stwierdziła, że w celu zwiększenia dostępności i przejrzystości informacji o

możliwościach finansowania i beneficjentach projektu należy uruchomić w każdym państwie członkowskim pojedynczy portal internetowy zawierający informacje na temat wszystkich programów operacyjnych, w tym wykazy operacji wspieranych w ramach każdego z nich. Pomimo że Komisja dowiedziała się, iż nie wszyscy mają dostęp do internetu, zwłaszcza na obszarach oddalonych (w każdym razie zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 osoba fizyczna nie może być beneficjentem w nowym okresie programowania 2014–20), to jednak jest zdania, że do zapewnienia możliwie najszerzego rozpowszechnienia informacji najstosowniejszym narzędziem jest internet. W związku z tym odnotowała też, że jednym z priorytetów Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego jest poszerzanie zakresu dostępu do łączności szerokopasmowych, w tym szybkich sieci internetowych, oraz wprowadzanie nowych technologii i sieci dla gospodarki cyfrowej.

14. W odniesieniu do *drugiej propozycji Rzecznika* (szczegółowe zbadanie dowodów przedstawionych przez skarżącego z perspektywy środowiskowej) Komisja odpowiedziała, że zarzuty skarżącego dotyczące naruszania prawa środowiskowego zostały już sprawdzone w ścisłej współpracy z DG ds. Środowiska oraz DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich. Komisja nie stwierdziła naruszenia unijnego ustawodawstwa środowiskowego i już poinformowała o tym skarżącego.

15. Komisja wyjaśniła następnie szczegółowo, dlaczego jej zdaniem nie doszło do naruszenia unijnego ustawodawstwa środowiskowego w odniesieniu do obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka, do którego odnosiła się skarga.

- Inwestycja, jaką była budowa wieży widokowej na szczycie Eliaszkówki, została poddana procedurze zbadania konieczności przeprowadzenia OOS, w wyniku której Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Krakowie wydała decyzję stwierdzającą, że nie jest konieczne przeprowadzenie oceny wpływu na obszar Natura 2000 Ostoja Popradzka. W wyniku tej procedury uzyskano wystarczającą pewność co do braku istotnego negatywnego wpływu inwestycji na cele związane z ochroną obszaru Natura 2000. Po przeanalizowaniu wszelkich dostępnych informacji Komisja nie stwierdziła naruszenia prawa unijnego.

- Jeśli chodzi o zarzut pogorszenia stanu obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka w wyniku robót w zakresie ochrony przeciwpowodziowej na rzece Poprad i odnośne zarzuty naruszenia unijnych dyrektyw: ptasiej (2009/147/WE) i siedliskowej (92/43/EWG), Komisja stwierdziła, że celem tych dyrektyw jest utrzymanie chronionych siedlisk i gatunków, a nie kontrola powodzi. Dodała też, że utrzymanie rzek z punktu widzenia ochrony przeciwpowodziowej na ogół wchodzi w zakres kompetencji władz państwa członkowskiego, a nie UE. Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej zabrania pogarszania stanu siedlisk oraz niepokojenia chronionych gatunków na obszarach Natura 2000. Nie oznacza to jednak, że zabronione są na nich jakiegolwiek roboty. Właściwa interpretacja tego przepisu oznacza bowiem nie tylko zakaz pogarszania stanu siedlisk lub gatunków chronionych na danym obszarze – dopuszcza się pewien poziom pogorszenia lub niepokojenia, zwłaszcza jeśli ogranicza się to do niewielkiego obszaru, jest ono tymczasowe i może zostać naprawione dzięki naturalnym procesom hydrologicznym systemu rzecznej (szczególnie, jeżeli jest realizowane w interesie publicznym). Komisja powtórzyła, że nie stwierdziła naruszenia unijnego prawodawstwa

środowiskowego.

16. W odniesieniu do trzeciego wniosku Rzecznika (spotkanie ze skarżącym) Komisja stwierdziła, że korespondencja od skarżącego była często złośliwa i obraźliwa. Pomimo to, oceniając bez zwłoki zarzuty przedstawiane przez skarżącego, badając je szczegółowo, informując go bezpośrednio o powodach nieuznania ich za naruszenie oraz dając mu pełny dostęp do dokumentów, Komisja udowodniła, że ochrona środowiska jest ważna w jej działalności. Na zakończenie przypomniła, że zgodnie ze zobowiązaniami ogłoszonymi w komunikacie pt. „Aktualizacja zasad postępowania w stosunkach ze skarżącymi w przedmiocie stosowania prawa unijnego” „na każdym etapie postępowania skarżący może wystąpić z wnioskiem o wyjaśnienie Komisji, na miejscu i na swój własny koszt, elementów złożonej skargi.” [9] . Ponieważ zarzuty skarżącego zostały należycie rozpatrzone, a procedurę zamknięto, trudno sobie wyobrazić, aby – biorąc pod uwagę liczbę skarg otrzymywanych co roku przez Komisję – mogła ona zaplanować spotkanie ze skarżącym **na tym etapie** . Komisja zauważyła jednak, że jeśli skarżący przedstawi nową skargę, Komisja może podjąć decyzję o wszczęciu nowego postępowania.

17. W swoich uwagach skarżący nie zgodził się ze stanowiskiem Komisji. Ponadto utrzymywał, że Komisja nie zrozumiała jego zarzutów. Zwrócił uwagę na związek między utrzymywaniem stanu brzegów rzeki i jej koryta a szkodami dla środowiska i chronionych lub zagrożonych gatunków, które zasiedlają brzegi lub koryto rzeki, zniszczone lub uszkodzone powodziami.

18. Ponadto skarżący nie był zadowolony, że Komisja odrzuciła propozycję Rzecznika dotyczącą zorganizowania spotkania z nim, co umożliwiłoby mu lepsze wyjaśnienie Komisji obaw związanych ze środowiskiem na odnośnym obszarze oraz pokazanie jej przedstawicielom obszarów, do których odwoływał się w swoich skargach. Zakończył wyrażeniem ubolewania, że projekty współfinansowane przez Unię Europejską, które powodują szkody dla środowiska oraz naturalnych siedlisk zwierząt, są oznakowane logo Unii Europejskiej.

Ocena sytuacji przez Rzecznika po złożeniu propozycji

19. Rzecznik docenia fakt, że odpowiedzi Komisji na jej trzy propozycje były szczegółowe i dogłębne. Jeżeli chodzi o odpowiedź Komisji na *pierwszą* propozycję, Rzecznik z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte przez Komisję (opisane w pkt 11 i 12 powyżej) na podstawie nowych przepisów zawartych w rozporządzeniu (UE) nr 1303/2013. Jak szczegółowo wyjaśniła Komisja, rozporządzenie wymaga szerszego angażowania partnerów w realizację, monitorowanie i ocenę programów w latach 2014–2020. Zapewnia tym samym odpowiedni udział społeczeństwa obywatelskiego i partnerów środowiskowych i jest dużo bardziej rygorystyczne w tej kwestii, niż poprzednie przepisy. Rzecznik z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że nowe rozporządzenie przewiduje wykorzystywanie funduszy UE na dalszy rozwój sieci szerokopasmowych i kwestii łączności internetowej w przyszłości. Przyczyni się to do szerszego i skuteczniejszego rozpowszechniania informacji na temat wykorzystania funduszy UE.

20. Jeżeli chodzi o odpowiedź Komisji na *drugą* propozycję, Rzecznik zauważa, że po rozpatrzeniu nowych danych fotograficznych skarżącego Komisja podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko co do braku naruszenia prawa. Do decyzji tej Komisja dołączyła stosowne uzasadnienie na poparcie swojego stanowiska. W tym sensie Komisja zastosowała się do propozycji Rzecznika.

21. Ponadto Rzecznik rozumie, że Komisja musi polegać na współpracy organów administracyjnych państw członkowskich przy ocenie i monitorowaniu przestrzegania przez państwa członkowskie unijnego ustawodawstwa środowiskowego. W związku z tym obywatele mają do odegrania zasadniczą rolę, zwracając uwagę Komisji na możliwe naruszenia unijnych norm ochrony środowiska w poszczególnych państwach członkowskich. Jednakże obywatele nie mogą brać na siebie całego ciężaru dostarczania Komisji pełnych i kompletnych informacji na tematy związane z ochroną środowiska i zarządzaniem unijnymi funduszami na szczeblu krajowym. Skargi składane regularnie przez obywateli do europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich sugerują, że Komisja mogłaby zwrócić baczniejszą uwagę na zarzuty stawiane przez obywateli UE w tej kwestii. W tym kontekście Rzecznik podkreśla, że w odpowiedzi [10] udzielonej w związku z innym dochodzeniem prowadzonym przez Rzecznika Komisja przyznała, że jej pracownicy w państwach członkowskich „działają jako głos Komisji w kraju goszczącym i monitorują opinię publiczną”. Rzecznik zauważa, że w odpowiedzi na jej *trzecią* propozycję Komisja nie wyklucza możliwości spotkania ze skarżącym w przyszłości, nawet jeśli na obecnym etapie odmówiła zorganizowania spotkania między swoim przedstawicielem w Warszawie a skarżącym. Rzecznik jest przekonany, że obywatele UE, którzy troszczą się i walczą o ochronę środowiska na szczeblu lokalnym, a także organizacje działające na tym polu, będą mogli uczestniczyć w organizowanych przez przedstawicielstwa Komisji w ich państwach członkowskich wydarzeniach związanych ze środowiskiem.

Podsumowanie

Na podstawie dochodzenia w sprawie skargi Rzecznik Praw Obywatelskich postanawia zamknąć sprawę z następującym wnioskiem:

Rzecznik wierzy, że obywatele UE, którzy walczą o ochronę środowiska, a także organizacje społeczeństwa obywatelskiego działające na tym polu na szczeblu lokalnym, będą mogli uczestniczyć w organizowanych przez przedstawicielstwa Komisji w ich państwach członkowskich wydarzeniach związanych ze środowiskiem.

Skarżący i Komisja zostaną powiadomieni o niniejszej decyzji.

Emily O'Reilly

Strasburg, 01/03/2016

[1] Sprawa ta odnosiła się również do sposobu rozpatrzenia przez Komisję innej skargi dotyczącej naruszenia przepisów skierowanej przez skarżącego do Komisji, w której zarzucał władzom polskim naruszenie przepisów UE dotyczących wykorzystania funduszy UE na ochronę środowiska i podziału eko-dotacji.

[2] Decyzję Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie tej skargi można znaleźć na stronie: . <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/decision.faces/pl/52917/html.bookmark>

[3] Dalsze informacje na temat stanu faktycznego i prawnego skargi, argumentów stron oraz wyników postępowania przeprowadzonego przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich znajdują się w pełnym tekście propozycji rozwiązania Rzecznika, który można znaleźć pod następującym adresem: <http://www.ombudsman.europa.eu/pl/cases/caseopened.faces> [Link]

[4] Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (Dz.U. L 371).

[5] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności (Dz.U. L 210 z 2006 r., s. 25) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 371 z 2006 r., s.1).

[6] http://ec.europa.eu/regional_policy/pl/policy/how/stages-step-by-step/ [Link]. Także: <https://www.pois.2007-2013.gov.pl>

[7] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

[8] Dz.U. L 087 z 22.4.2014, s.1.

[9] COM(2012)154 final, pkt 7.

[10] OI/8/2014. Wspomniane dochodzenie z własnej inicjatywy dotyczyło sposobu, w jaki Komisja Europejska dopilnowuje, żeby prawa podstawowe zawarte w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej były szanowane przy realizowaniu polityki spójności w

państwach członkowskich. Dochodzenie wszczęto, kiedy Unia rozpoczynała nowy, siedmioletni okres finansowania obejmujący lata 2014–2020, na mocy rozporządzenia 1303/2013.

Odpowiedź Komisji na propozycję Rzecznika dotyczącą poprawy można znaleźć pod adresem: